

nem paa Finantsloven, have en Underbalance af 9 Mill. Kr., og hvis vi holde ude af Betragtningen Hensynet til Tillægsbevillingen og holde os alene til Finantsloven for det kommende Finantsaar, saa ville vi ikke have et Overskud af 1,846,000 Kr., men vi vilde have en Underbalance af 6,005,000 Kr. Det er det Særegne ved Behandlingen af vor Finantslov at den træder frem og ser saa uskyldig og elskværdig ud — der er den allerfjønneste Balance — og saa efterhaanden bryder det ene Lovforslag frem efter det andet, og Balancen bliver ringere og ringere, Underbalancen beahnder at vise sit fæle Ansyn og den stiger og staaer og bliver til den uhyre Sum af over 6 Mill. Det er ligesom et Drama, der foregaar med disse bevægede Sjælelser, at man kastes fra den ene Side til den anden. Ligeoverfor denne Underbalance, der stiger og stiger, er det saa, at Ridderen fra Veire væbner sig med sin Landse og drager ud imod den og antætter en saadan Odelæggelse paa den og — naar Blodet er kommet i Røg — maaste ogsaa paa en hel Del fornuftige Bevillinger, der ikke gives, saa at derved dog til Syvende og Sidst opnaas, at Finantsloven viser Overskud. Men det er det Betænelige, at vi aldrig, idet vi beghinde at forhandle Finantsloven, have nogen klar Oversigt over, hvad Regjeringen vil have. Det er dog det Ringeste, vi kunne forlange af den høie Regjering, at den strax siger os ved Finantslovbehandlingens Begyndelse, saa og saa meget ville vi have. Ja, det vilde jo ikke tage sig saaledes ud, naar man kom med en Finantslov, og der derpaa var en Underbalance af over 6 Mill. Kr., men det skal man ikke tage Hensyn til. Finantsloven skal være ærlig og redelig; gaar Regjeringen i Hjertet med disse Forlangender, der ville medføre en Underbalance af 6 Mill. Kr., skal den fra første Hærd komme frem med disse Forlangender, thi saa bliver Stillingen klar. Nu kan Stillingen have sine meget store Fordele for Ministrene, der ganske overlade Balancen til det ærede Medlem fra Veire (Holstein), saa kunne de selv vise Smødekommen til alle Sider, kjøre med flappe Tøiler og give Samtykke til Alt, hvad der forlanges; thi de kunne stole paa, at det ærede Medlem fra Veire nok vil tilvejebringe Balance. Saaledes komme de til at staa med Palmer i Hænderne, som dem, der ere villige til at gjøre alle disse Udgifter og vække alle disse Forhaabninger, men det er ikke rigtigt, thi hele den jævne, simple, profaiste, ærlige Karakter, som Finantsloven skal have, gaar tabt, naar vi ikke ved Finantslovens Fremlæggelse faae en paalidelig Oversigt over, hvad er det I forlange, hvad ville I have? Det ind-

virker i overordentlig Grad forstyrrende paa hele Finantslovens Behandling. Kommer der dertil, at Regjeringen forelægger en hel Del af sine Love, som komme til at udgjøre integrerende Dele af Finantsloven, først for det andet Thing, saa kommer der en saadan Forvirring og Forstyrrelse ind i det Hele, at jeg ikke kan sig Andet, end at det ikke er saa underligt, at Finantsloven ikke kommer til at svare til, hvad man anser for ønskeligt. Det er nu et meget beskedent Ønske, og det er i den Grad stemmende med Grundloven, at jeg haaber, at der vil blive taget Hensyn dertil.

Nu med Hensyn til den foreliggende Sag, ja saa staa vi jo — det maa være os klart — ved Lovløshedens Afgrund, og Spørgsmaalet er, om vi skulde komme til at styrte ned i den eller ikke. Det er nødvendigt ganske kortelig at gjøre sig Rede for, hvorledes Stillingen er. — Regjering, Landsting, Folkething skulle være enige om enhver Lov, men deraf følger, at hvert Nei forhindrer, at Loven kan træde i Kraft. Regjering, Landsting, Folkething skulle være enige om enhver Bevilling. Men naar de skulle være enige, er deraf en Følge, at naar en af dem siger Nei, kommer Bevillingen ikke i Stand. Det er den simple Grundsætning, den maa man ikke fravige. For at tilvejebringe en Overenskomst mellem Kjøber og Sælger skulle de være enige om Prisen, det er den simple Lov. Det kan ikke nytte Noget, om Kjøberen kan sige, at han gjorde et saa overordentlig fornuftigt, et saa overordentlig rigeligt Tilbud; det kan ikke nytte Noget. Det kan ikke nytte, at han har al Fornuften paa sin Side; Sælgeren maa give sit Samtykke, og dersom Sælgeren ikke giver sit Samtykke, har Kjøberen ikke Lov til at lægge de Penge, han byder, og nappe det, naaget Alle maa sige, at det er betalt meget rigelig. Saaledes har Regjeringen, naar Noget er blevet naaget enten af Folkethinget eller af Landstinget, ikke Lov til at nappe det, selv om dens Forlangende maatte være nok saa fornuftigt, nok saa meget stemmende med Statsvællets Tarv, thi det er ubetinget Meiets Betydning. Naar To vilde indgaa en Egtepagt, skulle de ogsaa være enige. Det kan være, at Brudgommen er en ganske fortræffelig Person, smuk, sund, klog, god og fiddet i gode Omstændigheder o. s. v., han kan have paa sin Side al god Fornuft, og alle Mennesker sige: Ja, kunde hun faae ham, vilde hun blive en lykkelig Pige! men hvis Pigebarnet er gaaet hen og har givet sit Hjerte til en eller anden Lømmel, har den Anden ikke Lov at nappe hende, naaget han har al Fornuften paa sin Side. Saaledes har heller ikke den høie Regjering Lov til at